

Arrest

nr. 161 990 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. HASOYAN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 18 november 2010 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 57 712 van 10 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 1 juli 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 6 november 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 16 november 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. Op 10 december 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 126 692 van 3 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 7 februari 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 130 016.

1.7. Op 15 april 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 1 juli 2013 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 128 006 van 7 augustus 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 21 oktober 2014 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 december 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 15 januari 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° - van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)

1.10. Op 5 november 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 30 januari 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 130 016.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 25 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: UVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“(...)”

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu geschonden werden.

In het kader van de aanvraag ex art. 9ter vrw. dd. 25/10/2014 werden de volgende medische stukken naar voren gebracht:

- *Omstandig medisch attest Dr. V. (...) dd. 15/09/2014 inzake verzoeker;*
- *Omstandig medisch attest Dr. B. M. (...) dd. 10/09/2014 inzake verzoeker;*
- *Diverse medicatievoorschriften verzoekers Dr. V. (...) dd. 21/10/2014 (2 bijlagen);*
- *Attesten psychologe N. K. K. (...) dd. 22/09/2014 (2 bijlagen);*

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu onstuitbaar het geval.

Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van

rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken" T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373), zoals in casu het geval is bij verzoeker, aangezien verzoeker nog steeds in behandeling is bij deskundigenartsen.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu gebeurd is.

De artsadviseur stelt in zijn advies dat verzoeker aan twee aandoeningen lijdt nl. hiatale hernia en het PTSS syndroom.

Deze laatste aandoening wordt totaal buiten beschouwing gelaten en niet nader onderzocht om reden dat verzoeker middels deze aandoening zou affirmeren tot een regularisatie van zijn verblijf dewelke niet te objectiveren valt.

Deze stelling is totaal in strijd met de bevindingen van de behandelende psychiater en de motivering van verwerende partij is bijgevolg manifest in strijd met de conclusie van de deskundigenarts van verzoeker. "Behandeling van een PTSS heeft positieve resultaten. Deze hangen wel samen met de ernst en de duur van de klachten en met de bijkomende problematiek, zoals andere psychische stoornissen en te veel alcohol-, medicijn- of drugsgebruik. Ook heftige schuldgevoelens en kwaadheid bemoeilijken de behandeling. De kern van de behandeling bestaat eruit dat de traumatische gebeurtenis onder ogen wordt gezien. Daarbij is het verminderen van vermijdingsreacties van groot belang. Er zijn drie vormen van behandeling van een PTSS mogelijk (...)"

Verzoeker is de stelling toegedaan dat de artsadviseur niet het geheel van de door hem naar voren gebrachte medische stukken en aandoeningen heeft onderzocht aangezien hij niet uitsluitend aan hiatale hernia en het PTSS syndroom zou lijden.

Aangezien het afwijzen van verzoekers hun aanvraag ex art. 9ter vv. - wetende dat de medicatie en gespecialiseerde behandelingen de welk verzoeker benut in het kader van zijn huidige medische behandelingen niet bestaande is in Armenië en het niet verifiëren of de andere bijkomende medicatie en/of behandelingen en opvolgingsmethoden bestaande zijn in het land van afkomst en het gegeven dat niet alle medische elementen werden onderzocht door de artsadviseur - strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers beroepen zich derhalve op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn wegens hun gezondheid, aangezien niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij onderzocht heeft of de ingeroepen ziekten door verzoekers, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekers indien hun behandelingen in België zouden worden gestaakt.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd werd en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat uit de medische stukken van het AD duidelijk blijkt dat de beschreven aandoeningen in hoofde van verzoeker een directe levensbedreigend karakter zal hebben en verzoeker in een kritische toestand zal belanden indien zijn behandelingen alhier worden stopgezet, aangezien de al reeds uitgevoerde medische behandelingen en opvolgingen in België zijn aangevat en alhier dienen te worden voortgezet.

Dat er door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de bestreden motivatie gestoeld is op onjuiste feitenvinding en derhalve niet als afdoende kan worden gecatalogiseerd.

Wanneer verwerende partij tot een weigering van verblijf en verwijdering van het grondgebied constateert zonder te onderzoeken of de medische opvolging- en behandelingsmethoden en de daarmee gepaard gaande benutte medicatie aanwezig en toegankelijk zou zijn in het land van afkomst, kan er tevens een sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens waarin expliciet gesteld wordt dat:

“Een ieder heeft recht op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, ouderdom of een ander gemis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.”

Dat ook in casu de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat verwerende partij in casu een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt om reden dat zijn geen rekening hield met het geheel van de door naar verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van hun medisch dossier ex art. 9ter vv., waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat de medische situatie van verzoeker zeer ernstig is en een terugkeer van verzoeker naar Armenië een schending zou impliceren van art. 3 van het EVRM.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, daar verzoekers nieuwe medische elementen aan hun dossier hebben toegevoegd.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verwerende partij ten onrechte - in strijd met het AD - stelt dat de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend is en dat zijn toestand bijgevolg niet kritisch is.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht ; artikel 25 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In een uiterst warrig betoog houdt de verzoekende partij voor dat de aandoening PTSS syndroom door de ambtenaar-geneesheer buiten beschouwing wordt gelaten om reden "dat verzoeker middels deze aandoening zou affirmeren tot een regularisatie van zijn verblijf dewelke niet te objectiveren valt."

Verweerder merkt op dat de PTSS wel degelijk in aanmerking werd genomen, doch dat de ambtenaar-geneesheer van mening is dat "dient gesteld dat het een psychische aandoening betreft, die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is. In het land van herkomst. Betrokkene legt tevens een document d.d. 22.09.2014 voor, afgeleverd door een psycholoog. De Informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift."

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verweerder merkt in dit kader op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

In het kader van diens specifieke wettelijke opdracht is de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins gehouden om na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst alle zorgen kan verkrijgen, dewelke in België worden verleend. De arts-adviseur dient

daarentegen slechts te onderzoeken of er een reëel risico is op een vernederende of mensonterende behandeling bij gebrek aan behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Zie ook:

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

Gelet op het voormelde kan de loutere verwijzing van de verzoekende partij naar de door haar gevolgde behandelingen in België geen afbreuk doen aan het advies van de arts-adviseur.

Integendeel werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoekende partij er baat bij heeft om zich in België conform de gestelde diagnose te blijven affirmeren, gelet op het feit dat deze aandoening wordt aangewend om een verblijfsmachtiging te bekomen. Het loutere feit dat de verzoekende partij behandeld wordt, volstaat aldus niet om aannemelijk te maken dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op een vernederende of onmenselijke behandeling in het land van herkomst.

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat de arts-adviseur niet uiteenzet om welke reden het oordeel van de behandelende arts niet wordt gevolgd, doch dienaangaande merkt verweerder op dat de arts-adviseur geenszins gehouden is om uitleg te verschaffen waarom gebeurlijk wordt afgeweken van de door de verzoekende vreemdeling voorgelegde medische documenten.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

En ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.” (R.v.V. nr. 120.673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

“Verzoekers betogen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de aard van de ingeroepen aandoeningen, die volgens hen levensbedreigend zijn, minstens een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient evenwel te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek in deze zin heeft gevoerd. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer.

Nu de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven aandoeningen geen bedreiging inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit en hij eveneens vaststelde dat ook zonder behandeling deze aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat een verder onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.” (R.v.V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

In zoverre de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift tevens de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Het UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Deze beginselverklaring is niet ingevoerd in de Belgische wetgeving. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). Bijgevolg is het enig middel, in zoverre de schending van artikel 25 van het UVRM wordt aangevoerd, onontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 27 november 2014 kennelijk niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de hiatale hernia “niet noodzakelijkerwijs hoeft behandeld te worden” en dat de PTSS “een psychische aandoening betreft, die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen”. De arts-adviseur meent dat de PTSS “(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden tot jaren (kent) en (...) meestal spontaan in gunstige zin (evolueert)”, zodat “(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)”. Hieruit wordt in het advies geconcludeerd dat er “actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst” en dat er bijgevolg “kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van de wet van 15 december 1980”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.4.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het PTSS syndroom waaraan hij lijdt, *“totaal buiten beschouwing (wordt) gelaten en niet nader onderzocht”* omdat hij *“middels deze aandoening zou affirmeren tot een regularisatie van zijn verblijf dewelke niet te objectiveren valt”*, terwijl zijn deskundigenarts de mening is toegedaan dat de behandeling van een PTSS positieve resultaten heeft. De verzoeker gaat hier echter voorbij aan het geheel van de motieven in het advies van de arts-adviseur van 27 november 2014, waarin tevens wordt uiteengezet dat *“(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)”* en dat de PTSS *“(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden tot jaren (kent) en (...) meestal spontaan in gunstige zin (evolueert)”*. Door te wijzen op de conclusie van zijn behandelend deskundigenarts waarin wordt onderschreven dat de behandeling van een PTSS positieve resultaten heeft, toont de verzoeker niet aan dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een dergelijke behandeling niet essentieel zou zijn en dat de PTSS *“(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden tot jaren (kent) en (...) meestal spontaan in gunstige zin (evolueert)”*. Ook door er louter op te wijzen dat hij *“nog steeds in behandeling is bij deskundigenartsen”*, toont de verzoeker niet aan dat gespecialiseerde zorgverstrekking in zijn geval nodig is. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de door hem voorgelegde medische stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De verzoeker stelt verder dat de arts-adviseur *“niet het geheel van de door hem naar voren gebrachte medische stukken en aandoeningen heeft onderzocht aangezien hij niet uitsluitend aan hiatale hernia en het PTSS syndroom zou lijden”*, doch hij verduidelijkt nergens *in concreto* aan welke aandoeningen hij nog zou lijden en met welke medische stukken geen rekening zou zijn gehouden. Aldus maakt hij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

De verzoeker werpt op dat uit de medische stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de beschreven aandoeningen in zijn hoofd een direct levensbedreigend karakter hebben en dat hij in een kritische toestand zal belanden indien zijn behandelingen alhier worden stopgezet. Hij laat evenwel na *in concreto* aan te duiden uit welke stukken dit zou moeten blijken. Te dezen wordt in het medisch advies van de arts-adviseur van 27 november 2014 vastgesteld dat uit de standaard medische getuigschriften van 21 oktober 2014 en 10 september 2014 blijkt dat *“de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”* en dat de informatie in een document van 22 september 2014, afgeleverd door een psycholoog, niet van aard is om de beoordeling van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift te wijzigen. Het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (*cf.* RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Aldus kan de verzoeker ook in deze grief niet worden gevolgd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt de vaststellingen van de arts-adviseur, met name dat de hiatale hernia *“niet noodzakelijkerwijs hoeft behandeld te worden”* en dat de PTSS *“(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden tot jaren (kent) en (...) meestal spontaan in gunstige zin (evolueert)”*, zodat *“(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)”*, te weerleggen. De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat *“de medicatie en gespecialiseerde behandelingen die welk verzoeker benut in het kader van zijn huidige medische behandelingen niet bestaande is in Armenië”* en dat niet werd geverifieerd *“of de andere bijkomende medicatie en/of behandelingen en opvolgingsmethoden bestaande zijn in het land van afkomst”*.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Gelet op wat *supra* onder punt 3.3.4.1. wordt gesteld, namelijk dat de verzoeker geen schending aantoonde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nr. 225.632), toont de verzoeker *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.4.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN